romantika

„Viskas, ko galima norėti iš žiemiškos meilės istorijos – humoras, romantika, jausmai ir magija, lydinti nuo pirmo iki paskutinio puslapio.“

EMILY HENRY, pasaulinių bestselerių autorė

Nesibaigiančios KALĖDOS

In a Holidaze

CHRISTINA LAUREN

svajonių knygos

Nesibaigiančios KALĖDOS

Iš anglų kalbos vertė
Viktorija Mažeikienė

CHRISTINA LAUREN

svajonių knygos
Vilnius, 2026

1

Gruodžio 26 d.

Vadinkite mane ištvirkėle. Impulsyvia. Girtuokle.

Niekas dar nėra lipdęs tokių etikečių, bet šįryt jų nusipelnau. Vakar vakaras buvo siaubingas.

Kaip įmanydama tyliau nusliuogiu nuo apatinio gulto ir ant pirštų galiukų patraukiu laiptų link. Širdis taip daužosi, kad, rodos, girdėti net išorėje. Nenoriu pažadinti Teo ir pažvelgti jam į akis, kol galvoje vyrauja sumaištis.

Antras laiptelis nuo apačios girgžda tarsi name, kuriame vaidenasi. Per beveik tris dešimtmečius jis gerokai nusidėvėjo – juk mes, „vaikai“, nesuskaičiuojamą daugybę kartų lėkdavome į viršų valgyti, o tada žemyn žaisti ir miegoti rūsyje. Išsitiesusi atsargiai perkeliu pėdą tiesiai

ant trečiojo laiptelio ir, kai pavyksta tai padaryti be garso, tyliai atsikvepiu. Ne visiems taip sekasi. Ta klibanti pakopa ne kartą išdavė Teo parsliūkinantį vėlai – ar anksti, priklauso, kaip į tai pasižiūrėsi.

Virtuvėje kiek atsipalaiduoju ir imu suktis vikriau. Tamsu, namai skendi tyloje, tačiau netrukus nubus dėdė Rikis. Laikas viską sutvarkyti sparčiai tirpsta.

Mintis užplūsta vakarykščiai prisiminimai – vienas gėdingas vaizdas veja kitą lyg vartant nuotraukų albumą. Mūvėdama kojines su kalėdinių lazdelių formos saldainių raštu, užbėgu plačiais laiptais į antrą aukštą. Prabėgu pro virš laiptų aikštelės pakabintą amalą, pasuku už turėklų ir tyliai nusėlinu koridoriumi. Atidariusi duris siaurais laiptais užbėgu į viršų ir stumteliu Benio kambario duris.

– Beni, – šnibždu vėsioje tamsoje. – Beni, pabusk. Bėda.

Kažkur pasigirsta gergždžiantis balsas.

– Jungiu šviesą, – perspėju.

– Ne...

– *Taip*, – spustelėjus mygtuką patalpą užlieja šviesa.

Mes, atžalos, seniai žinojome, kad miegosime ant gultų rūsyje, o ši palėpė kiekvieną gruodį virsdavo Benio miegamuoju. Atrodė, kad tai geriausias kambarys visame name. Lubos šlaitinės, o tolimajame gale įrengtas ilgas vitražinis langas, pro kurį sklindanti šviesa nuspalvina sienas sodriais mėlynais, raudonais, žaliais ir oranžiniais atspalviais. Siaura dvigulė lova įsprausta tarp šeimai brangių daiktų ir dėžių su šventinėmis dekoracijomis. Spintos prigrūstos močiutės ir senelio Holisų senų

žieminių drabužių iš tų laikų, kai mokyklos direktorius iš Solt Leik Sičio galėjo sau leisti poilsio namus Park Sityje. Kitose šeimose nebuvo mergaičių, tad čia žaisdavau viena – persirenginėdavau įvairiais apdarais, o Benis tapdavo mano vieninteliu žiūrovu.

Tačiau dabar man reikia ne žiūrovo, o supratingo ir nuraminti galinčio klausytojo, nes tuoj pulsiu į isteriją.

– Beni. *Kelkis.*

Jis pasiremia viena alkūne, kita ranka persibraukia per mieguistas akis.

– Kiek laiko? – paklausia prikimusiu balsu, kuriame justi australiškas akcentas.

Pažvelgiu į telefoną savo šaltame drėgname delne.

– Pusė šešių.

Benis spokso prisimerkęs ir negali patikėti tuo, ką girdi.

– Ar kas mirė?

– Ne.

– Dingo?

– Ne.

– Tuoj nukraujuos?

– Tik emociškai. – Žengiu gilyn į kambarį ir susisupusi į seną nertą vilnonę antklodę atsisėdu į supamąją kėdę priešais lovą. – Gelbėk.

Penkiasdešimt penkerių Benio rusvi plaukai tokie pat pasišiaušę. Jie siekia smakrą ir banguojasi tarsi kadaise būtų buvę sugarbiniuoti cheminiu būdu, o paskui taip ir likę. Anksčiau įsivaizduodavau, kad Benis – keliaujantis

senstančios aštuoniasdešimtųjų roko grupės muzikantas. O gal nuotykių ieškotojas, lydintis turtingus turistus į Australijos krūmynų glūdumą. Vis dėlto pakanka išgirsti subarškant turkio apyrankes ir vėrinius ant kaklo, kad vaizduotė vėl imtų veikti.

Dabar Benio garbanos styro į visas puses, virtusios tikra susivėlusia kupeta.

Šiame name apsistoję dar dvylika žmonių, ir su kiekvienu jų mane sieja sena istorija. Tačiau Benis – išskirtinis. Jis – tėvų studijų laikų draugas. Visi, išskyrus Kailą, kuris prie kompanijos prisidėjo vesdamas, studijavo Jutos universitete. Benis visada buvo ne tiek tėvų bičiulis, kiek mano pačios draugas bei dėdė. Kilęs iš Melburno – ramus ir atviras, amžinas viengungis ir tikras išminčius. Galvoje kilus sumaiščiai, tik jam galiu atverti širdį.

Vaikystėje visas paslaptis laikydavau savyje iki pat Nepriklausomybės dienos savaitgalio ar Kalėdų atostogų, kai vėl susitikdavau su Beniu. Vos tik pavykdavo likti dviese, viską išklodavau. Šis vyras moka klausytis ir duoda pačius paprasčiausius, nieko nesmerkiančius patarimus be pamokslų. Tikiuosi, kad tas šaltas protas išgelbės mane ir šįkart.

– Nagi, – atsikrenkštęs nuo veido nusibraukia kelias sruogas. – Klok.

– Taigi, – nors ir panikuoju, o laikas negailestingai senka, nusprendžiu, kad geriausia viską išdėstyti pamažu. – Vakar vakare aš, Teo, Mailzas ir Endriu rūsyje žaidėme stalo žaidimus.

– Na ir?.. – dusliai numykia.

– Duosiu užuominą, – ištarusi nutylu ir imu timpčioti savo tamsių plaukų sruogą.

– Duok. – Benis, kaip visad, kantrus it šventasis.

– Mailzas užmigo ant grindų. – Mano jaunesniajam broliui – septyniolika ir, kaip dauguma paauglių, jis galėtų miegoti kad ir ant akmens. – Endriu išėjo į Valtinę.

Benis dar kartą dusliai numykia ir tyliai nusijuokia. Jam smagu, kad Endriu Holisas – vyresnis Teo brolis – nenusileido tėvui ir rado būdą išvengti vaikiškų gultų rūsyje. Kalėdų atostogoms šis persikėlė į Valtinę – nediduką, vėjo košiamą seną pastatą, stovintį maždaug už dvidešimties metrų nuo pagrindinio namo. Keisčiausia, kad Valtinė pastatyta visai ne prie vandens. Vasarą ten dažnai leidžiamas laikas, tačiau nakvoti svečiams, atvykusiems į Uolėtuosius kalnus gruodį, vieta visai nepritaikyta.

Nors gaila, kad Endriu nenakvojo ant viršutinio gulto prie kitos sienos, visai suprantu, kodėl taip pasirinko.

Rūsyje dabar nakvoja nebe vaikai. Taip jau susiklostė, kad Teo gali (*hmm*) miegoti bet kur, mano brolis jį dievina ir visur sekioja iš paskos, o aš su tuo taikstausi. Mama užmuštų mane plikomis rankomis, jei tik išdrįsčiau pasiskųsti begaliniu Holisų šeimos svetingumu. Tik Endriu, kuriam jau beveik trisdešimt, nusprendęs nepataikauti tėvams pasiėmė turistinį kilimėlį, miegmaišį ir patį pirmą vakarą persikraustė į Valtinę.

– Išgėrėme po porą gėrimų, – tariu, bet tuoj pat pasitaisau. – Na, aišku, išskyrus Mailzą.

Benis kilsteli antakius.

– Po du, – nusišypsau. – Kokteilius su kiaušininiu likeriu.

Mintyse spėlioju, ar dėdė nutuokia, kur suku.

Visi žino, kad nedaug pakeliu, o Teo – pagarsėjęs mergišius.

– Mudu su Teo nuėjome į viršų atsigerti vandens, – apsilaižau lūpas, nuryju seiles ir staiga pajuntu troškulį. – Hm, ir tada sumanėme pasivaikščioti per sniegą, bet vietoj to... – sulaikiusi kvapą ieškau tinkamų žodžių. – Aistringai bučiavomės prieangyje.

Benis sustingsta. Tada įsmeigia į mane savo išsiplėtusias rudas akis.

– Kalbi apie Endriu? Tu ir Endriu?

Na štai. Prašovė pro šalį.

– Ne Endriu. Teo.

Aš – ištvirkėlė.

Šįryt, išsiblaivius ir pradėjus rikiuotis mintims, vakarykštis trumpas, karštligiškas pasiglamžymas atrodo lyg miglotas sapnas. Pradėjau aš ar Teo? Aiškiai neprisimenu nieko. Nebuvo nieko romantiško. Susilietė dantys, paskui pasigirdo kelios prikimusios dejonės, pasipylė bučiniai. Teo grabinėjo mano krūtis taip nerangiai, tarsi apžiūrinėtų, o ne aistringai glamonėtų. Galų gale nustūmiau jį nuo savęs, kažką suniurnėjau atsiprašydama, pralindau ir nubėgau žemyn į rūsį.

Noriu užsidengti veidą Benio pagalve. Štai tau ir bausmė už tai, kad sutikau ragauti Rikio Holiso kokteilių.

– Palauk, – pasilenkia pakelti kuprinės nuo grindų šalia lovos ir išsitraukia vieną ilgą, ploną suktinukę.

– Benediktai, tu rimtai? Dar nė neišaušo.

– Paklausyk, čia jau nepaprastoji padėtis. Ką tik pasakei, kad permiegojai su Teo Holisu. Kad galėčiau išklausyti, kas buvo toliau, būtinai reikia parūkyti.

Jis teisus. Atsidūstu, užsimerkiu, atlošiu galvą ir tylomis meldžiu Visatą ištrinti vakar vakarą man iš atminties. Deja, atsimerkusi vis dar sėdžiu palėpėje su Beniu, rūkančiu žolę, ir gailiuosi kiekvieno sprendimo.

Dėdė išpučia aitrų dūmą ir įsikišą pypkę atgal į kuprinę.

– Gerai, – taria primerkęs akis. – Tu ir Teo.

Nusipučiu plaukus nuo veido.

– Maldauju, nesakyk tokiu tonu.

Benis kilsteli antakius nesuprasdamas, kas negerai.

– Juk pati žinai, kad tavo mama ir Liza visą gyvenimą juokavo, jog...

– Žinau.

– Suprantu, tu linkusi įsiteikti, – ramiai tęsia stebėdamas mane, – bet *tai* – kur kas daugiau.

– Nieko nedariau vien tam, kad kam nors įtikčiau! – atšovusi susimąstau. – Bent jau taip manau.

Nuo vaikystės visi juokaudavo, kad vieną dieną mudu su Teo tapsime pora. Regis, ilgainiui tuo patikėjo ir mūsų tėvai. Tada oficialiai taptume viena šeima. Ir, tiesą sakant, tame yra prasmės. Gimėme vos dviejų savaičių skirtumu. Pakrikštijo tą pačią dieną. Miegojome ant to paties

apatinio gulto, kol Teo paaugo tiek, kad tėvai nustojo baimintis, jog nušoks iš viršutinio. Aš savo ruožtu kaskart, kai likdavome vieni, apklijuodavau jo veidą ir rankas medicininiais pleistriukais, kol tėvai susiprato juos paslėpti. Kad būtų leista pakilti nuo stalo, suvalgydavau Teo šparagines pupeles, o jis – mano virtas morkas.

Tačiau visa tai – vaikiški žaidimai, o mes jau seniai nebe vaikai. Teo – šaunus vyrukas, mėgstu jį. Esame beveik šeima, ir turbūt taip bus visada. Tik užaugę tapome visiškai skirtingais žmonėmis. Kartais atrodo, kad visa, kas buvo tarp mūsų, nutiko prieš ištisą amžinybę.

O svarbiausia (ir, patikėkite, tai skamba apgailėtinai), Teo manęs niekada netraukė. Spėju, todėl, kad kone visą gyvenimą buvau beprotiškai, nebyliai ir skausmingai įsimylėjusi jo vyresnįjį brolį Endriu. Gerą, šiltą, gražų ir linksmą. Žaismingą, mokantį flirtuoti, išradingą ir švelnų. Be to – itin principingą ir dorą. Nė neabejoju, niekas Endriu neatstumtų labiau nei žinia, kad moteris, prisiliuobusi kokteilio su kiaušininiu likeriu, permiegojo su jo jaunesniuoju broliu.

Benis, vienintelis žmogus šiuose namuose žinantis apie mano jausmus Endriu, stebi ir laukia, ką pasakysiu.

– Na, kas tada?

– Buvome apsvaigę. Atsidūrėme galiniame prieangyje. Mes trys: aš, Teo ir jo liežuvis, – prikandu nykščio galiuką. – Sakyk, ką manai.

– Bandau suvokti, kaip tai galėjo nutikti. Visai nepanašu į tave, Makaroniuk.

Užviręs noras teisintis greitai užgniaužiamas sąžinės graužaties. Benis visada buvo mano sąžinės balsas. Ir šįkart jis teisus – aš ne tokia.

– Gal tai mano pasąmonė bando priversti užmiršti tuos kvailus jausmus Endriu.

– Esi tikra? – švelniai teiraujasi dėdė.

Ne.

– Taip?..

Man dvidešimt šešeri. Endriu – dvidešimt devyneri. Turiu pripažinti, kad jei tarp mūsų būtų buvę lemta kažkam įvykti, tai jau būtų įvykę.

– Todėl nusprendei pabandyti su Teo? – it perskaitęs mintis klausia Benis.

– Nieko neplanavau, supranti? Juk jis nėra bjaurus.

– Bet ar traukia tave? – krapšto savo neskustą smakrą. – Štai kas svarbiausia.

– Teo traukia daugelį moterų.

– Ne to klausiau, – nusijuokia.

– Turbūt vakar traukė.

– Ir? – klausia tarsi nebūtų tikras, ar nori viską žinoti.

– Ir... – suraukiu nosį.

– Sprendžiant iš tavo išraiškos, buvo siaubinga.

Atsidususi pasiduodu.

– Labai blogai, – nutylu. – Jis laižė man veidą. Taip. Visą veidą. – Benis susiraukia, o aš bedu į jį pirštu. – Pažadėjai saugoti paslaptis.

– Ir kam, tavo manymu, tai pasakočiau? Jo tėvams? *Tavo?*

– Ar viską sugadinau?

Dėdė draugiškai nusišypso.

– Judu ne pirmi žmonės istorijoje, pasiglamžę girti. Gal tai įvyko ne be priežasties. Visata, matyt, bando pasakyti, kad metas judėti pirmyn. Bent jau kalbant apie Endriu.

Nusijuokiu, nes tai neįmanoma. Kaipgi galima pamiršti tokį vyrą kaip Endriu? Ypač su tokiu gražiu užpakaliu. Juk per pastaruosius trylika metų ne kartą stengiausi tai padaryti.

– Gal žinai, kaip?

– Nežinau, Makaroniuk.

– Gal man apsimesti, kad nieko nenutiko? O gal pasikalbėti su Teo?

– Aišku viena – negali to nepaisyti, – sako Benis. Kad ir kaip tikėjausi pabėgti nuo šio pokalbio, jis teisus. Vengimas kalbėtis apie tai, kas skaudu, – didžiausia Džounsų šeimos yda. Tėvai tikriausiai ant vienos rankos pirštų suskaičiuotų, kiek kartų, būdami brandūs žmonės, išdrįso atvirai prabilti apie savo jausmus. Tą neabejotinai patvirtintų ir jų skyrybų advokatas. – Eik pažadink jį, kol neįsidienojo. Griebk jautį už ragų.

Benis žvilgteli pro langą į nenoriai šviesėjantį dangų, tada vėl į mane. Tikriausiai atrodau paklaikusi, nes dėdė raminančiai uždeda delną man ant rankos.

– Žinau, kad tu linkusi vengti problemų, užuot jas sprendusi, bet šiandien – paskutinė mūsų diena čia. Juk nenori išvažiuoti kankinama dvejonių. Įsivaizduok, kaip bus sunku kitąmet čia sugrįžti per kitas Kalėdas.

– Tu – pats įžvalgiausias ir jautriausias spynų meistras visame pasaulyje, ar žinai?

– Nenukrypk nuo temos, – juokiasi Benis.

Linkteliu ir įsikišusi delnus tarp kelių įsispoksau į nutrintas medines grindis.

– Dar vienas klausimas.

– Mhm? – murmteli, ir iškart suprantu, kad numano, ko klausiu.

– Ar pasakyti apie tai Endriu?

– O kam jam tai žinoti? – nedelsdamas atsako.

Pažvelgiu į Benį, kurio akyse – švelnumas ir supratimas. *Uf.* Jis teisus. Endriu nereikia to žinoti. Jam tai nė kiek nerūpi.

2

Meldžiu, kad tik visi dar miegotų. Išsliūkinu iš Benio kambario ir, regis, visame name tylu ir ramu. Planas toks: pažadinsiu Teo ir paprašysiu pasikalbėti virtuvėje. Nors ne, ten netinka – per arti prieangio. Reikia rasti vietą, kur niekas mūsų neišgirstų. Čiupsiu jautį už ragų. Įsitikinsiu, jog abiem aišku, kad viskas nutiko netyčia ir nereikia dėl to sukti galvos. Dėl visko kaltas tas prakeiktas kokteilis su kiaušininiu likeriu! Ir niekam nereikia apie tai žinoti.

O gal tiesiog per daug dramatizuoju dėl vieno niekuo neišsiskiriančio bučinio ir krūtų pagrabaliojimo? Be abejo. Vis dėlto Teo – tarsi šeimos narys, o šitaip susidėti su savais – nieko gero. Kad tik netapčiau šios didelės draugų šeimos nesantaikos priežastimi.

Šimtus kitų rytų šiame name dažniausiai pasitikdavau virtuvėje. Slapčia sukčiaudavau žaisdama soliterį, o Rikis – Endriu ir Teo tėtis – žiaumodavo sausainius, apsnūdęs gurkšnodavo kavą ir laukdavo, kol išsibudins. Vos tik prakalbdavo, vis kartodavo tą patį: „Meilina Džouns, mudu su tavim – lyg du žirniai ankštyje. Abu kylame kartu su saule.“ Bet šįryt Rikis miega. Vietoj jo sėdi Teo, palinkęs virš milžiniško „Lucky Charms“ dribsnių dubens.

Vis dar keista matyti jį trumpais plaukais. Kiek tik pamenu, Teo visad turėjo ilgus tamsius garbanotus, tarsi banglentininko, plaukus. Kartais juos susirišdavo į uodegą. Tačiau dabar jų nėra – nusikirpo kelios dienos prieš mums atvykstant. Stoviu tarpduryje, apsupta girliandų ir popierinių dekoracijų, kurias vakar ryte sukabino šventieji dvyniai ir Endriu, ir spoksau į trumpai kirptą Teo pakaušį. Tą akimirką jis atrodo it svetimas.

Supratęs, jog aš čia, to neparodo. Nuduoda susidomėjęs informacija apie dribsnių maistinę vertę. Jam nuo smakro nuvarva pieno lašelis, kurį nusivalo atverstu delnu.

Suspaudžia skrandį.

– Sveikas, – tariu, nervingai glamžydama virtuvinį rankšluostį.

– Labas, – nė nepakelia akių.

– Gerai miegojai?

– Taip.

Sukryžiavusi rankas ant krūtinės susivokiu, kad nedėviu liemenėlės ir atėjau čia su pižama. Basos pėdos stingsta ant linoleumo grindų.

– Anksti nubudai.

– Aha, – gūžteli pečiais.

Staiga viską pamatau aiškiau. Dabar kalbuosi ne su senu draugeliu Teo. Šis – kitoks. Toks, kokį mato dauguma merginų. Suklydau pamaniusi, kad nesu *viena iš jų*.

Priėjusi prie kavos aparato, įdedu filtrą, pripildau jį maltos kavos ir įjungiu. Sodrus svaigus kavos aromatas užlieja mane, trumpam nustelbia sumaištį galvoje.

Žvilgteliu į advento kalendorių ant baro – tuščią ne todėl, kad vakar buvo Kalėdos, bet todėl, kad Endriu dievina šokoladą ir ištuštino kalendorių dar prieš penkias dienas. Pirmąją atostogų dieną jųdviejų mama Liza prikepė sausainių, kurių po to, kai Rikis atsikandęs nusiskėlė danties kamputį, niekas nelietė.

Šioje virtuvėje pažįstu kiekvieną lėkštę, puodelių laikiklį, rankšluostį ir padėkliuką. Ši vieta man brangesnė net už tikruosius vaikystės namus. Nenoriu suteršti prisiminimų kažkokiais kvailais poelgiais padauginus kokteilio.

Giliai įkvėpusi pagalvoju, kodėl mes čia susirinkome. Nuostabiai praleisti laiką su didele draugų šeima. Švęsti buvimo kartu. Kartais vienas kitą varome iš proto, bet šią vietą myliu be galo. Kasmet laukiu, kada galėsiu grįžti.

Teo numeta šaukštą ant stalo. Barškėjimas sugrąžina mane į tikrovę. Jis papurto virš dubens pakelį su dribsniais ir vėl jį prisipildo.

– Išalkai? – dar kartą bandau pradėti pokalbį.

– Aha.

Kurį laiką patyliu. Gal jam gėda. Dievas žino, man tai tikrai. Gal turėčiau atsiprašyti. Parodyti, kad viską suprantu.

– Klausyk, Teo. Dėl vakar...

– Mei, nesvarbu, kas buvo vakar, – nusijuokia pilna burna. – Turėjau numanyti, kad viską sureikšminsi.

Sumirksiu. *Sureikšminsiu?*

Galvoju, ar nesviedus jam ko nors į makaulę.

– Ką tu, po velnių... – tariu, bet tiradą nutraukia žingsniai. Kažkas kaip tik laiku išgelbėja Teo nuo praskeltos galvos.

Į virtuvę įeina Rikis.

– Labas rytelis, – taria prikimusiu balsu. Tada pasiima puodelį, aš – kavinuką. Pripilu jo viltingai ištiestą puodelį kavos, ir mudu pajudame prie stalo. Šį mažą rytinį šokį seniai mokame atmintinai. Tačiau Rikis stabteli. Pamatęs savo vietoje Teo, sutrinka, bet išsitraukęs kitą kėdę giliai įkvepia kavos aromato.

Laukiu, kol Rikis tai ištars. Dar palaukiu. *Meilina Džouns, mudu su tavim – lyg du žirniai ankštyje.* Tik šįryt tų žodžių neišgirstu. Įprastai jaukią virtuvę Teo pripildė šaltos tylos, ir manyje suspurda panika. Rikis – tradicijų karalius, o aš – jo karūnos paveldėtoja. Ši patalpa – vienintelė vieta pasaulyje, kur niekad neabejojau nei tuo, ką darau, nei kas esu. Bet su Teo padarėme kai ką ne pagal scenarijų, ir dabar viskas atrodo keistai.

Bedu akis į kitoje stalo pusėje sėdintį Teo, tik šis nepakelia galvos. Kemša dribsnius lyg koks mažvaikis.

Teo – mulkis.

Apima įsiūtis. Jis toks skystablauzdis, kad šįryt nė negali pažvelgti man į akis? Keli apgirtę bučiniai neturėtų išmušti Teo Holiso iš vėžių, juk jis – tikras erelis. O dabar elgiasi taip, lyg tyčia manęs vengtų.

Rikis lėtai pasisuka į mane. Akies krašteliu pastebiu jo klausiamą veido išraišką. Gal Teo teisus. Gal iš tiesų pernelyg sureikšminu. Sukaupusi visas jėgas atsistumiu nuo stalo ir pakylu.

– Išgersiu kavą lauke. Pasimėgausiu paskutiniu rytu čia.

Na štai. Jei Teo turi bent kiek smegenų – nors labai abejoju – supras užuominą ir ateis pasikalbėti.

Kai įsitaisau supamojoje kėdėje verandoje, susisupusi į paltą, vilnones kojines, aulinius batus ir antklodę, drebu ne vien nuo šalčio. Nenoriu sugriauti to, ką ši vieta reiškia mūsų šeimoms. Todėl niekad neatsakiau į Teo flirtą ir niekam, išskyrus Benį, nepasakojau, ką jaučiu Endriu. Mūsų tėvų draugystė užsimezgė gerokai anksčiau, nei gimėme mes.

Liza su mama studijuodamos gyveno viename kambaryje. Tėtis, Aronas, Rikis ir Benis dalinosi kažkokia lūšna už universiteto miestelio. Tą seną Viktorijos laikų stiliaus pastatą jie išradingai vadino Tarptautiniais alaus namais, nors iš nuotraukų jis labiau panašėjo į lėbautojų landynę. Po studijų Aronas persikėlė į Manhataną, kur susipažino su Kailu Liangu, vedė ir įsivaikino dvynius. Rikis su Liza liko Jutoje. Benis, išnaršęs Vakarų pakrantę,

įsikūrė Portlande. Mano tėvai įleido šaknis Kalifornijoje, kur gimiau aš, o po devynerių metų – netyčiukas Mailzas. Prieš trejus metus jie išsiskyrė. Mama sėkmingai ištekėjo antrą kartą. Tėčiui... sekėsi nekaip.

Aronas dažnai kartodavo, jog šios draugystės išgelbėjo jam gyvybę. Pirmaisiais studijų metais avarijoje netikėtai žuvo jo mama ir brolis. Tada visi susibūrė aplink jį ir įkalbėjo šventes sutikti drauge. Ir laimėje, ir nelaimėje, tradicijų buvo laikomasi. Kiekvieną gruodžio dvidešimtąją prasidėdavo Rikio kruopščiai suplanuotos Kalėdos. Kiek pamenu, nepraleidome nė vienų švenčių, net ir tais metais, kai išsiskyrė tėvai. Anuomet nebuvo jauku – švelniai tariant, visi jautė įtampą. Vis dėlto kažkokiu būdu tos dienos, praleistos su mūsų didele šeima, padėjo užgydyti bent dalį žaizdų.

Mano kalendoriuje Kalėdų atostogos būdavo apibrėžiamos raudona spalva. Šis namas – mano oazė ne tik todėl, kad čia atvyksta ir Endriu, bet ir todėl, kad tai tobula vieta žiemos atostogoms. Sniego čia būna tiek, kiek reikia, susirenka nuostabūs žmonės, o jaukumo užtektų keliems namams. Čia Kalėdos tobulos, ir nieko nenoriu keisti.

Nejaugi ką tik viską sugrioviau?

Palinkusi į priekį apsikabinu kelius. *Na ir susimoviau.*

– Nieko tu nesusimovei.

Krūpteliu ir pakėlusi akis pamatau Endriu. Jis šypsosi, rankoje laikydamas garuojančios kavos puodelį. Ryto šviesa išryškina žalias valiūkiškas akis, vos matomus

barzdos šerelius ir ant kairiojo skruosto likusį pagalvės įspaudą. Širdis suspurda, o pilvą užplūsta šiluma. Endriu – žmogus, kurį dabar labiausiai norėčiau matyti, ir kartu tas, kuriam mažiausiai norėčiau atskleisti, kas mane neramina.

Pagalvojusi, kaip atrodo mano plaukai, užsitempiu antklodę iki pat smakro, taip pat gailėdamasi, kad pamiršau užsisegti liemenėlę.

– Kalbėjausi pati su savimi?

– Aha.

Endriu nusišypso, ir pasaulis akimirksniu tampa šviesesnis. Jo skruostuose išryškėja tokios gilios duobutės, kad norisi jose paskandinti visas savo viltis ir svajones. Galiu gyvybe prisiekti, dantys tiesiog akina. Tarsi to būtų negana, ant kaktos nuslysta nepaklusni ruda sruogelė. Kaipgi įmanoma šitaip?

Ir, Dieve mano... juk aš glamžiausi su jo broliu. Gerklę užgniaužia kartus kaltės ir apgailestavimo gumulas.

– Ar spėjau prasitarti apie savo planą nuversti valdžią ir perduoti ją Beyoncé? Ten jai ir vieta. Tegul drąsiai mums vadovauja, – lepteliu sprukdama nuo savo minčių.

– Turbūt pasirodžiau vėliau, – žvelgia nustebęs. – Girdėjau tik kaip sakei, kad susimovei.

Veide šmėsteli kažkas žaismingo, bet niekaip neperprantu, ką tai reiškia. Staiga mane surakina siaubas.

– Ką tuo nori pasakyti? – įdėmiai jį nužvelgiu.

– Nieko.

Prisėdęs šalia, Endriu apsikabina mane per pečius ir pakšteli į viršugalvį. Bučinuko pakanka, kad baimė

nuslūgtų. Kai atsitraukia, vos tramdausi neįsikibusi jį. Jei tik galėčiau ilgiau mėgautis tvirtu šio vyro glėbiu, jausčiausi taip, tarsi po alinančio karščio pagaliau atsigėriau šalto vandens. Žinau, niekada nebuvau verta Endriu – jis per geras, nežemiškas – bet vis tiek amžinai jo troškau.

Vėl įsitempiu, kai Endriu švelniai juokdamasis ištaria mano vardą prigludęs prie plaukų.

– Šįryt tu toks energingas, – tariu.

– O tu – *priešingai*, – pastebi ir palinkęs prie manęs žaismingai tyrinėja veidą. Ant kaklo kabo ausinės. Girdžiu iš jų sklindančią roko grupės „The Cult“ dainą „She Sells Sanctuary“. – Kas vyksta, Meise?

Taip būna kaskart susitikus. Vėl tampame senais gerais personažais Mendriu ir Meise. Nutaisę plonus ir virpančius balselius, dalinamės paslaptimis ir erziname vienas kitą. Tačiau šįkart bijau leistis į žaidimus.

– Nieko, – gūžteliu pečiais. – Prastai miegojau.

Meluodama jaučiuosi bjauriai.

– Sunki naktis?

– Um... – viduje viskas apsiverčia. – Taip.

– Vadinasi, judu su mano broliu, a?

Galva ūžia. Skruostai liepsnoja.

– O, Dieve...

– Ach, kokie jūs slapukai! – nusijuokęs kilsteli pečiais.

– Endriu... tai nieko nereiškia... Aš ne...

– Ne, ne, viskas gerai. Juk niekas dėl to nenustebo, tiesa? – atsitraukia, kad geriau matytų mano veidą. – Nusiramink. Juk abu esate suaugę žmonės.

Sudejavusi užsidengiu veidą delnais. Jis nieko nenutuokia. O blogiausia – jam tai visai *nerūpi*.

– Nepagalvojau, kad šitaip sureaguosi, – balsas sušvelnėja. – Pajuokavau. Kalbant atvirai, buvo tik laiko klausimas, kada judu...

– Endriu, ne, – apsižvalgau apimta nevilties. O, kad turėčiau kur pasprukti... Tačiau tada dėmesį patraukia kažkoks blizgutis – iš šiukšliadėžės kyšo tas baisiai juokingas Endriu kalėdinis megztinis. Holisų korgių kalytė Miso nugvelbė jį Kūčių vakarą, o Liza turbūt nusprendė, kad gelbėti nebeverta. Šiuo metu ir pati mielai gulėčiau šalia jo. – Tai visai ne tai, ką tu galvoji.

– Meise, nesijaudink, – nustebęs raminančiai uždeda delną man ant rankos ir viską ne taip supranta, – niekam neprasitarsiu.

Vėl sukyla siaubas ir kaltė.

– Negaliu patikėti, kad jis... tau viską išklojo.

– Ne, – papurto galvą. – Vakar grįžau į namą, nes virtuvėje pamiršau telefoną. Tada judu ir pamačiau.

Endriu mus *matė*? O, kad galėčiau prasmegti kiaurai žemę.

– Ko tu šitaip jaudiniesi dėl kažkokio bučinio? Kalbiesi su vaikinu, kurio mama kasdien tik ir taikosi ką nors supiršti. Pusė visų čia esančių bent kartą yra bučiavęsi vieni su kitais, – draugiškai kumšteli mane, nuo ko tik dar labiau įsitempiu. – Tėtis atsiuntė pakviesti tave pusryčių, – žaismingai spusteli mano petį. – Norėjau tik truputėlį tave paerzinti.

Mirktelėjęs jis pasuka namų link, o aš lieku viena atgauti sveiko proto.

Viduje skamba kalėdinė muzika. Svetainėje karaliauja dovanas išpakavus likusi netvarka: krūva praplėštų dėžučių, maišai, prikimšti vyniojamojo popieriaus, ir daiktadėžės, į kurias sudėti kalėdiniai kaspinai kitiems metams. Prie lauko durų išrikiuoti lagaminai. Kol nedrąsiai mindžikavau prieangyje, žmonės suplūdo į virtuvę. Regis, praleidau akimirką, kai visi prapliupo juoktis, nes tėtis su Aronu buvo užklupti stovintys po Lizos pakabintu amalų vainiku – ženklas po juo atsidūrusiems pasibučiuoti.

Pusryčiai jau įsibėgėję. Mama prie kiaušinienės ir keptų bulvių išdėliojo paskutinius kumpio likučius bei visa kita, kas tiko troškiniui. Liza iš sandėliuko atnešė daniškos *sigtebrød* duonos*. Rikis krauna į lėkštes blynelius ir kumpį. Visi judame tingiai – per šias dvi dienas prisikimšome kalorijų dviem mėnesiams į priekį. Taip pat akivaizdu, kad visiems truputėlį liūdna – juk tai paskutinis mūsų rytas drauge. Ir ne aš viena nenoriu grįžti prie pilkų darbo dienų nuo devynių iki penkių.

Po kelių valandų mama, tėtis, brolis ir aš susikrovę daiktus važiuosime į oro uostą. Skrisime į Ouklandą, o ten kiekvienas pasuksime savais keliais. Mamos naujasis vyras Viktoras grįš iš kasmetinės kelionės su dviem suaugusiomis dukterimis, lauks mamos su gėlėmis ir apdovanos bučiniais. Tėtis automobiliu grįš į savo butą netoli

* Tradicinė daniška duona, kepama iš sijotų ruginių ir kvietinių miltų mišinio, dažnai su sėklomis ir grūdais (čia ir toliau – vert. past.).

Kalifornijos universiteto San Fransiske. Tikriausiai nesimatysime dar ne vieną ilgą savaitę. O aš pirmadienį grįšiu į darbą, kurio pakeisti niekaip nesiryžtu. *Norėčiau* mėgti savo gyvenimą. Bet taip nėra. Vos apie tai pagalvoju, tarsi tyčia garsiai suskamba telefonas – primena, kad iki ryt ryto turiu išsiųsti viršininkui pelno ir nuostolių ataskaitą. Nuo tada, kai čia atvykau, nė karto nebuvau įsijungusi kompiuterio. Taigi, dabar aišku, ką darysiu pakeliui į oro uostą. Vien nuo šios minties norisi staugti.

Visi susėdame prie stalo, nukrauto lėkštėmis garuojančio maisto.

Esam sutarę, kad prie stalo negali būti jokių telefonų, bet Mailzui pakanka pamirksėti tomis milžiniškomis rudomis akimis, ir bausmė visada aplenkia. Niekas nenori veltis į ginčus su Teo, įbedusiu nosį į instagramą ir dėliojančiu patiktukus ant visų modelių, galingų automobilių ir auksaspalvių retriverių. Jis taip nė karto ir nepažvelgia į mane. Nieko nesako. Galima pamanyti, kad manęs čia nėra.

Pajutusi švelnų, supratingą Benio žvilgsnį pakeliu akis. Tikiuosi, jis moka skaityti mintis. ENDRIU MATĖ, KAIP MUDU SU TEO GLĖBESČIAVOMĖS. NORIU PRASMEGTI SKRADŽIAI ŽEMĘ.

Pildamasis kavos Kailas kažką niūniuoja. Tikriausiai turi angelą sargą, prisiimantį visas jo nuodėmes, nes net po vakarykščių siautulingų išgertuvių atrodo taip, tarsi galėtų lipti tiesiai ant Brodvėjaus scenos ir šokiu pradėti naują darbo savaitę. Gi jo vyras Aronas, nors negėrė nė lašo, vaikšto lyg pagiriotas. Jį jau kurį laiką kamuoja vidutinio amžiaus krizė.

Viskas prasidėjo vienam jų draugų leptelėjus, kad beveik pražilęs Aronas *savo amžiaus vyrui atrodo visai neblogai*. Repliką šis priėmė labai asmeniškai, nors Kailui tai pasirodė tik nekaltas komplimentas. Dabar plaukai juodi lyg varno sparnas, o galva primena juodąją skylę. Kone visas atostogas Aronas kaip beprotis sportavo ir tyrinėjo save veidrodžiuose. Tad ne, jam visai ne pagirios – puodelio kavos nepajėgia pakelti prie lūpų, nes vakar atliko begalę atsispaudimų.

Kailas atsisukęs visus nužvelgia.

– Kas čia per nuotaika? – klausia sėsdamasis į savo vietą.

– Man šovė viena mintis, – plačiai šypsodamasis broliui taria Endriu.

Vos nepaspringstu kava. Benis nervingai pasikaso ausį.

Tik tada Teo kaltai į mane pažvelgia ir vėl nusisuka.

Teisingai, šikniau, pagaliau pastebėjai, kad aš čia.

Rikis atsikrenkštęs paima Lizą už rankos. O, Dieve, jie irgi žino? Jei Liza prasitars mano tėvams, mama dar neišvažiavus iš kiemo ims rinkti vardus būsimiems anūkams.

– Gal tai dėl mūsų, – lėtai taria Rikis. – Mudu su Liza turime naujienų.

Balse girdėti nervinga gaidelė. Širdis ima daužytis, o galvoje šmėsteli visai kita mintis. Nejaugi atsinaujino Lizos melanoma?

Staiga vakarykštė nesąmonė prieangyje pasirodo visiškas menkniekis.

Rikis paima lėkštę su kumpiu ir siunčia ją aplink stalą. Liza tą patį daro su troškinio puodu. Bet niekas nieko nesideda. Indai keliauja iš rankų į rankas, niekas negali nė kąsnio praryti, kol nesužinojo, kokia nelaimė mus užgriuvo.

– Su verslu viskas gerai, – nužvelgdamas kiekvieną patikina Rikis. – Ir visi sveiki. Kalbu ne apie tai, nesijaudinkite.

Visi vienu metu atsikvepia. Tada pastebiu, kaip tėtis instinktyviai uždedą delną ant mamos rankos, ir viską suvokiu. Šiai šeimai už sveikatą ne mažiau brangu tik viena.

– Juk suprantate, koks senas šis namas, – tęsia. – Toks, kad kone kas mėnesį čia reikia kažką remontuoti.

Krūtinę užlieja karštis.

– Norime ir toliau galėti čia susitikti, kaip tai darome jau daugiau nei trisdešimt metų, – paima pas jį grįžusią lėkštę su kumpiu, kurio niekas taip ir nesidėjo, ir švelniai padeda ant stalo. Niekas nejuda. Net Arono ir Kailo penkiamečiai dvyniai – Kenedi prisitraukusi kelius prie krūtinės, ant vieno kelių prilipęs murzinas vaikiškas pleistriukas, ir Zakaris, sugriebęs seserį už rankos. Visi baimindamiesi laukiame išgirsti tai, ką jau supratome. – Turėsime kažką sugalvoti ateičiai. Mudu su Liza nusprendėme parduoti šį namą.

Sudomino? Pirkite knygą
NESIBAIGIANČIOS KALĖDOS
bene geriausia kaina ČIA

Šilta ir romantiška istorija apie antrąsias galimybes, netikėtą meilę ir mažus kalėdinius stebuklus...

Kalėdos – nuostabiausias metų laikas... Tik ne Meilinai Džouns, vis dar gyvenančiai su tėvais, nekenčiančiai savo beprasmio darbo ir ką tik padariusiai lemtingą klaidą.

Negana to, šiemet ji paskutinį kartą švęs Kalėdas mėgstamiausioje pasaulio vietoje – tarp apsnigtų Jutos kalnų įsikūrusiame šeimos draugų namelyje. Apimta nevilties, mergina paprašo Visatos tik vieno – parodyti jai kelią į laimę.

Ir netrukus viskas paskęsta tamsoje.

Atsipeikėjusi kelionės pradžioje, Meilina suvokia patekusi į keistą laiko kilpą, kurioje viena nesėkmė veja kitą, o tą pačią dieną tenka išgyventi vėl ir vėl. Norint ištrūkti, teks suprasti, kur klysta, ir įsiklausyti į tai, ko iš tiesų trokšta jos širdis.

Galbūt šios Kalėdos taps proga ne tik viską pradėti iš naujo, bet ir pagaliau atrasti tai, ko taip ilgai ieškojo?

„Nuostabi istorija apie laimės paieškas ir netikėtai užklupusią meilę. Nuo pat pirmųjų puslapių norėsis įsitaisyti su puodeliu karštos kakavos ir kuo ilgiau mėgautis šių žavių veikėjų draugija."
CARRIE ANN RYAN, šiuolaikinių romanų autorė

„Jaukios šeimos šventės, žavi herojė, rūpestingas vaikinas ir viską aukštyn kojomis apverčianti laiko kilpa – širdį šildanti meilės istorija."
LIBRARY JOURNAL

„Šventinė nuotaika užburia nuo pat pirmųjų puslapių... Meilė, nepamirštami veikėjai ir kalėdinis spindesys – romanas, nuo kurio sunku atsitraukti."
BOOKPAGE

svajonių knygos
9 786090 311448
www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos
PASIDALINK, KAD SKAITAI